

Hologram

Bohumil Matějovský

To, že si pořídí manželku – hologram, se David rozhodl jednoho podzimního deštivého dne, kdy po návratu z práce seděl ve svém bytě opět sám.

Samozřejmě, že plánoval oženit se někdy se skutečnou ženou, ale zatím se vázat nechtěl. Bylo mu teprve dvaatřicet, stále si budoval kariéru, práce ho stála hodně času a neměl ještě v úmyslu komplikovat si život starostmi o rodinu. Ale sám už být také nechtěl. Tak využil tohle řešení.

Společnost *Přítel*, která se půjčováním hologramů zabývala, sídlila v ohromné budově v centru města. Zjevně prosperovala. O hologramy – ať už ženy nebo muže, byl mezi osamělými lidmi neutuchající zájem.

„V bytě vám náš člověk rozmístí miniaturní kamery, které budou zprostředkovávat dokonalou iluzi vaší fiktivní ženy,“ vysvětloval šéf oddělení, kde se přijímaly zakázky. „Tento hologram se může pohybovat ve všech místnostech vašeho bytu. S touto dokonalou ženou se můžete bavit prakticky o čemkoli. V jejím paměťovém souboru je všechno – od sportu a politiky po astronomii nebo kulturu. Záleží jen na vás, jaké téma vám bude právě vyhovovat. Ale pozor, hologram se nikdy nepředvádí a nestaví se chytřejším než jeho majitel. Pouze bude reagovat na téma, které sám zvolíte. Hologram nepoučuje, nenadává, nekritizuje. Pokud se budete chtít jen vypovídat a nic víc – hologram se vám bude dívat do očí, bude vás trpělivě poslouchat a nedovolí si vás přerušit. A co je úplně nejdokonalejší – bude si pamatovat všechny vaše stížnosti, obavy, starosti... můžete se mu tak svěřovat se svými problémy a ulevit si. To se třeba vrátíte z práce domů, postěžujete si, že váš šéf nemá uznání a že vám přidal úkoly a ubral peníze... a hologram se vás příští den po návratu zeptá, zda jste měl dnes v práci od toho nepříjemného člověka, který vám ztrpčuje život, konečně klid a že se tím nemáte trápit, že i na něho jednou dojde. Nebo řeknete, že jdete do kina a po návratu se hologram zeptá, jak se vám film líbil. A vy si s ním pak o tom můžete... ale taky nemusíte... popovídat.“

„To zní dobře,“ přikývl David.

„Taky si myslím. Proto jsme tak úspěšní. Dokážeme stvořit něco neskutečně jemného a přitom tomu umíme vdechnout sílu a dokonalost. Jako bychom skloubili měsíční paprsek s ocelí. Občas si říkám, že je to jako udělat pavučinu z papíru. To přirovnání se mi líbí. Asi ho použiju jako slogan.“

„A na kolik by mne ta vaše papírová pavučina přišla?“ přešel David k zásadní otázce.

„Záleží na tom, na jak dlouho si hologram – ženu pronajmete.“

„No... dejme tomu... na rok?“

„Na rok? Tak to je za cenu dvaceti pěti tisíc, pane.“

„Hm. To není zrovna levné...“

„Je to pořád mnohem levnější, než si pořídit opravdovou manželku,“ usmál se muž. „To mi věřte. Máme tu i takové zákazníky, kteří žijí s hologramem už několik let. A jsou náramně spokojeni.“

„Tak dobře. Pronajmu si ho na rok.“

„Pronajmete si ji na rok,“ opravil ho muž. „Mluvíme o ženě. Krásné ženě. Chcete blondýnku... zrzku...“

„Vlastně je mi to jedno,“ pokrčil David rameny. „Kdy mi ji můžete dodat?“

„Když zaplatíte alespoň zálohu... můžu vám domů poslat technika na instalaci mikrokamer ještě dnes,“ usmál se muž.

Byla to vážně společnost na úrovni.

Když ji poprvé spatří, zatajil se mu dech.

Byla opravdu krásná. Miniaturní kamery, vytvářející její obraz, byly napájeny běžnou elektrickou sítí a rozmístěny byly tak, aby svým signálem pokryly celý prostor jeho bytu.

Hologram-žena, ho překvapila svými přirozenými, téměř lidskými pohyby – třeba když si neexistující rukou upravovala neexistující vlasy – a ocenit mohl i její uklidňující, sametový hlas.

Člověk by snadno dokázal podlehnout iluzi, že to není jen postava stvořená přenosem speciálních kamer, ale skutečná lidská bytost.

Bylo možné skoro vše, jen ne se jí dotknout.

Nejprve jí dal jméno. Našel si na internetu stránky, kde byl seznam doporučených jmen pro hologramy. Mužských i ženských.

Renea, Volly, Karlina, Suba...

Tahle podivná futuristická a chladná jména se mu však nelíbila a tak svou ženu-hologram pojmenoval jednoduše.

Linda.

Hned ten první večer jí o sobě něco řekl. Kde pracuje, co ho baví a co naopak nemá rád...

Trpělivě ho poslouchala a všechno si to ukládala do paměti.

Když se na ni díval a když se opravdu soustředil, mohl poznat, že není skutečná. Že se její ladné tělo v prostoru lehce chvěje a že některé její pohyby jsou občas přece jen tak trochu trhavé, jako když se na obrazovce zasekne signál... ale jinak byla dokonalá. Vyspělá forma záznamu pohyblivého obrazu, umožňujícího jeho trojrozměrnou strukturu.

Když si šel večer si lehnout, Linda si sedla vedle jeho postele na židli.

Čekala, až usne.

Převaloval se z boku na bok. Po celodenním sezení v kanceláři ho bolela záda.

„Mám ti něco vyprávět?“ ozval se ze tmy hlas Lindy.

„A co?“

„Co chceš. Znáš spoustu příběhů.“

Uložili jí do paměti nějaké pohádky na dobrou noc, usmál se v duchu. Mysleli opravdu na všechno.

„Dnes ne. Jsem unavený,“ řekl nakonec. „Až příště.“

„Tak dobře, Davide. Až příště. Dobrou noc.“

„Dobrou noc, Lindo.“

A pak už nepromluvila.

Druhý den se vrátil domů rozmrzlý. Na parkovišti do něho totiž někdo nacouval a pochroumal mu blatník.

Tak se s tím svěřil Lindě, která ho už čekala.

„Pochroumal blatník,“ snažila se ten problém analyzovat a zapojila do toho všechny vědomosti, uložené ve své paměti.

„Prostě mi naboural auto,“ mávl David rukou. „Sice mi to zaplatěj přes jeho pojistku, ale budu s tím mít běhání.“

„Tak se tím už netrap,“ řekla konejšivě.

„Máš pravdu,“ přikývl. „Doma už chci mít klid.“

Pak zamířil k lednici.

„Ani jsem si dnes nestihl zajít na oběd. Mám hlad jako vlk.“

„Ty můj chudáčku,“ politovala ho.

To byla další věc, která ho mrzela. Že hologramy neumí vařit.

„Když jsi byl pryč, dívala jsem se z okna,“ svěřila se mu. „Chvíli přšelo. Bylo to hezké... jak po skle stékala ta voda... pramínky se tak krásně propojovaly. Jakoby se mazlily. A všichni ti lidé tam dole na ulici byli schovaní pod barevnými deštníky.“

Tohle byla další zajímavost. Že hologram byl aktivní, i když on nebyl právě doma. Linda vlastně fungovala nonstop. Něco jako televize, kterou nikdy nevypnete. Proto mohla v době jeho nepřítomnosti bloumat po bytě nebo obdivovat děšť za oknem.

Ohřál si polotovar z ledničky, pak si pustil televizi a naladil nějaký historický film. Byl to smutný příběh, inspirovaný životem a smrtí posledního volně žijícího slona v Africe. David to však moc nevnímal, stále si zvykal na přítomnost Lindy, která seděla vedle něho. Nenápadně po ní pokukoval.

„Lindo...“

„Ano?“

Chtěl znát její pocity. Jenže ona žádné mít nemohla. Měla v sobě jen to, co do ní naprogramovali. I když musel uznat, že to byl program schopný dokonalé improvizace a přizpůsobivosti.

„Jak se ti tady líbí?“

Rozhlédla se.

„Máme moc pěkný byt, Davide. Cítím se tu dobře... ale jen když jsi tu se mnou.“

To ho zaskočilo. Že řekla: *máme* hezký byt. Z těch slov šlo teplo a naděje. Bylo to ale logické, že takhle mluvila. Vždyť si ji nechal naprogramovat jako svou ženu.

Sáhl po vypínači a vypnul televizi.

„Včera jsi říkala, že mi můžeš něco vyprávět.“

„To můžu,“ usmála se. „A co bys chtěl slyšet?“

„To nechám na tobě.“

„Tak dobře. Ale ještě bych se tě ráda na něco zeptala. Když jsi ráno odešel do práce... stýskalo se mi. Těšila jsem se, až se vrátíš domů. Procházela jsem celý byt a dívala se na všechny ty předměty a věci, které tu máme. Taky jsem viděla tu fotku na stolku... co je to tam za lidi?“

„Moje rodina. Máma, táta, brácha a já. Ta fotka je ale patnáct let stará, takže já na ní mám víc vlasů a míň kil,“ usmál se.

„Chtěla bych tu mít taky takovou fotku,“ řekla. „Byli bychom na ní spolu.“

Pak se zadívala k oknu, za nímž se začalo stmívat.

„Ten déšť ráno... to se mi moc líbilo. Myslíš, že něco takového uvidím znovu?“

„To se ví. Tady prší dost často. Počkej, až přijde podzim.“

„Počkám,“ přikývla.

Pak mu začala vyprávět ten slíbený příběh, který měla uložený v programu. Pojednával o skupince lidí, která se plavila někde na moři, na malém člunu, pak ztroskotali a vyplavilo je to na jakýsi malý neobydlený ostrov... tam pak den po dni všelijak přežívali a čekali, až se na obzoru objeví nějaká loď, která je zachrání...

Poslouchalo se to hezky. Měla tichý, příjemný hlas, který zněl, jako když mořské vlny lehce kloužou po pláži.

Uprostřed toho příběhu David usnul.

Všimla si toho a přestala vyprávět.

„Dopovím ti to příště, Davide,“ zašeptala, a pak u něho, jak jí program prikazoval, trpělivě seděla a čekala, až se probudí.

Při cestě z práce potkal na chodbě sousedku.

Jejich byty spolu sousedily a tak se na chodbě nebo u výtahu potkávali často. Byla to atraktivní podnikavá žena. Jako většina jí podobných, i ona ještě stále budovala kariéru a chlapa k tomu zatím nepotřebovala.

„Davide,“ oslovila ho, když přispěchala k výtahu, do kterého právě nastupoval. „Před pár dny jsem tu viděla jednoho technika z té společnosti, co pronajímá hologramy. To byl u vás?“

Přikývl. Nevěděl, jestli se za to, že si pořídil umělou ženu, má stydět nebo ne, ale vzápětí to vyřešila sousedka sama.

„U mne byl totiž taky,“ usmála se. „No jo. Asi před měsícem. Mám teď instalovaného muže - hologram. Zkusila jsem to jen ze zvědavosti. A víte, že se dají půjčit i děti - hologramy? Uvažuji o tom... na ty opravdové teď vážně nemám čas, tak bych si jedno nebo dvě pronajala, abych si to vyzkoušela, než se jednou rozhodnu mít vlastní rodinu,“ dodala nakonec, aby si snad nemyslel, že je to pro ni definitivní řešení.

„Já jsem si ji pronajal na rok... tu ženu - hologram,“ vydechl s úlevou, že se za to nemusí stydět. „Abych si měl večer doma s kým popovídat.“

„No... vracím se z práce kolikrát tak vyčerpaná, že si s ním ani moc nepovídám... spíš jenom tak sedím a poslouchám ho. Umí krásně vyprávět. Dala jsem mu jméno Terry. A jak říkáte vy té svojí?“

„Linda.“

„Linda,“ podivila se. „To je nějaké hodně staré jméno, že? To už se ani moc nepoužívá.“

Je to pořád hezčí jméno než Terry, pomyslel si.

„A jak vypadá? Ta vaše Linda. Ukážete mi jí někdy? Já vám zase můžu ukázat Terryho. Ale pozor,“ usmála se. „Divil byste se, kdybyste myslel, že je to snad nějaký svalnatý a fešácký hologram... kdepak. Chtěla jsem spíš někoho s intelektuálním vzezřením.“

Výtah zastavil.

Vystoupili a každý zamířil ke svému bytu. Tam uvnitř už na ně čekaly jejich hologramy.

„Tak jak se ti dnes dařilo?“ zeptala se Linda.

„Ušlo to.“

„A ten... ten pochroumaný blatník? Už tě to netrápí?“

„Jsem objednaný v servisu,“ usmál se, když si uvědomil, jak nejistě to slovo *pochroumaný* vyslovila. Její inteligentní program si asi s takovým lidovým výrazem nevěděl moc rady.

Pak si sedl, zaklonil v křesle hlavu a zavřel oči.

„Chceš si povídat?“ ztišila okamžitě hlas. „Nebo bys raději chvíli odpočíval?“

„Můžeme si povídat,“ přikývl.

Představoval si, jaké by to bylo, kdyby náhle ožila. Kdyby se stala skutečnou ženou.

Ale pak už by nemusela být tak vlídná, chápavá, pokorná, oddaná... to dokážou jen hologramy.

Je to zvláštní, pomyslel si. Vedle v bytě žije sousedka s hologramem - mužem a já zase tady s hologramem - ženou.

Přitom bychom to mohli dát klidně dohromady. Já a ta podnikatelka.

Ale věděl, že by to vlastně ani nechtěl. Byla příliš dominantní. Měla svoje náročné potřeby. A on už si zvykl na svůj klid, na své neměnné zvyky. Hologram se dal umlčet, když bylo zapotřebí. Hologram poslouchal a nekritizoval. To by ta živelná sousedka sotva dokázala strpět. Nekritizovat a držet se zpátky.

„Včera jsi mi začala vyprávět nějaký příběh,“ vzpomněl si.

„Já vím. O lidech, co ztroskotali na opuštěném ostrově,“ přikývla. „Měli tam naštěstí všechno, co potřebovali k přežití. Rostlo tam hodně ovoce, objevili potok s pitnou vodou a v jeskyni nad útesem si našli bezpečný úkryt. Po pár dnech prošli celý ostrov, nebyl příliš velký. Každý den se dívali z útesu na moře a snažili se zahlédnout nějakou loď, která by je odvezla zpátky domů. Ale žádná loď nepřiplouvala. Jak šel týden po týdně a měsíc po měsíci, dobře se na ostrově zabydleli. Dokonce se jim podařilo rozdělat oheň a ten pořád udržovali...“

Měla tak uklidňující hlas, že začal znovu usínat. Možná to byl účel jejího stvořitele. Dát jejímu hlasu tak omamný a uspávající tón.

Propadal se do tmy.

„Nějak mě to přemohlo. Promiň,“ zašeptal už z polospánku.

„To nevadí. Odpočiň si. Dopovím ti to zítra,“ řekla tím svým konejšivým hlasem.

Ráno vstával do práce s nepříjemným pocitem bolesti hlavy.

Svěřil se s tím Lindě.

„A neměl by sis odpočinout?“ zeptala se starostlivě. „Vzít si den volna? Byl bys tu dnes se mnou.“

„Vezmu si prášek. To přejde,“ zavrtěl hlavou.

Ne, že by se mu ta představa nelíbila. Zůstat jeden den doma. Dívat se na televizi, popíjet kávu s nohama nataženýma přes konferenční stůlek, povídat si s Lindou... ale nemohl si to teď dovolit. Brát si dovolenou. V práci byl příliš velký blázelec.

Zapil tabletku sklenicí vody a zadíval se k oknu.

„Lindo, podívej... tak ses dočkala,“ usmál se.

Venku začalo znovu pršet. Po skle stékaly pramínky vody, kroutily se, propojovaly a tvořily fantastickou pohyblivou mozaiku.

Došla k oknu. Natáhla k němu ruku, jakoby se toho obrazce chtěla dotknout, ale fyzicky to možné nebylo.

„Děšť... voda, která padá z oblohy... proč je to tak krásné?“ zeptala se.

Na to jí neuměl odpovědět. Jemu připadal déšť jako docela obyčejný úkaz. A někdy spíš k vzteku než k radosti.

Když otevíral dveře, aby vyšel z bytu, stála za jeho zády. Práh hlavních dveří překročit nemohla. Kamery přísně vymezovaly její prostor.

„Dávej na sebe pozor,“ řekla starostlivě.

Kdo jen tenhle hologram programoval, pomyslel si. Určitě ne žena. Ta by tam nedala tolik pokory, ale spíš trochu té emancipace. Tohle musel programovat chlap. Někdo, kdo si vysnil ideální a na slovo poslušnou ženu.

„Uvidíme se později,“ usmál se.

Než za sebou zavřel dveře a zamkl, zahlédl ještě její oddanou chvějící se tvář. Uvědomil si však, že není skutečná. Že jí tvoří jen signál z mikrokamer.

V té chvíli mu to připadalo divné. Že tu žije s hologramem a loučí se s ním jako s opravdovým člověkem.

Znovu na ni narazil u výtahu.

„Taky z práce?“ zeptala se.

„Taky. Dnes to bylo obzvlášť dlouhé,“ přikývl.

„No a co ta vaše Linda?“ vyzvídala. „Jste s ní spokojen?“

„Je zábavná,“ odpověděl neurčitě. Příliš se v tomhle ohledu své sousedce svěřovat nechtěl.

„To můj Terry... ten intelektuál a filozof... je opravdu oddaný,“ zamyslela se.

„Hraničí to až s podbízivostí. Ale jinak jsem taky spokojená.“

Vystoupili z výtahu.

Dveře svých bytů začali odemykat téměř současně.

Pak se po něm sousedka ještě naposledy ohlédla.

„Davide... kdybyste chtěl někdy Terrryho vidět, stavte se na to kafe. A já bych se pak podívala na tu vaši Lindu... teda pokud by vám to moc nevadilo.“

„Proč ne. Až bude trochu víc času,“ řekl nejistě.

A přemýšlel, jestli to má brát jako pozvání na rande, nebo jestli je jeho sousedka prostě jen zvědavá.

Když vešel do bytu, Linda už na něho čekala.

„Tak jak ses měl? Hlava už tě nebolí?“ zajímala se hned.

„Už ne. Dám si kafe a podívám se na nějaký film,“ odpověděl.

Pak spolu seděli v obýváku u puštěné televize.

Zrovna běžel nějaký dokument o vývoji nových očních implantátů. Bylo to něco převratného – mohlo to prý lidem umožnit, aby viděli i ve tmě. Jako nějaká kočka nebo rys. Prý by to mělo dobré využití nejen v civilním životě, ale především v armádě. Voják, který vidí za tmy, aniž by na hlavě nosil přístroj pro noční vidění. Války, vedené během noci, by tak získaly na atraktivitě.

Pak ho to přestalo bavit.

Vypnul televizi a upíjel horkou kávu ze šálku.

„Lindo... dopověz mi ten příběh... o těch trosečnicích.“

Tak začala vyprávět.

O tom, jak se ti lidé stále seznamovali se svým ostrovem. Jak dokázali využít všechny dary přírody k tomu, aby přežili. A jak každý den chodili na útes vyhlížet nějakou loď, která by je vzala zpátky domů.

Její popis ostrova byl tak barvitý, že si ho dokázal sám v duchu představit. To krásné místo, kde mořské vlny kloužou přes pláž, v tom konejšivém, neúnavném intervalu. Kde se v oceánském slaném větru houpají koruny palem a z nitra ostrova zaznívá křik papoušků. Kde za noci hoří na obloze miliony hvězd.

Tak znovu začal usínat.

Byl to pokaždé sladký a posilující spánek – když vedle něho seděla Linda a vyprávěla mu o tom krásném ostrově.

„Nezlob se... jsem po práci vždycky tak utahanej,“ řekl tiše a zívá.

„Jen spi,“ usmála se. „Dopovím ti to zítra. Nebo pozítří. Kdy jen budeš chtít.“

Následující den se v práci dohodl, že za nadělané hodiny může jít dřív domů.

Bylo to zvláštní – že měl najednou na koho se těšit. Předtím se vracel jen do bytu. Domov se tomu říkat nedalo. Byl to prostě jen byt.

Ted' tam ale na něho čekala Linda.

Za těch několik dnů si na ni zvykl víc, než by si byl předtím pomyslel. Pokud to takhle půjde dál – až mi za rok vyprší smlouva a budu muset Lindu vrátit, nebude to asi snadné, pomyslel si.

Když však odemkl dveře, zaslechl hlasy.

Lindu poznal. Ten druhý hlas však patřil nějakému muži.

Potichu za sebou zavřel a se zařatými pěstmi se pomalu plížil chodbičkou ke dveřím pokoje. Nenapadlo ho nic jiného, než že se mu sem dostal nějaký zloděj a ted' si tam s Lindou povídá.

Absurdní, ale jediná možná představa.

Jenomže dveře byly nepoškozené a zamčené. A oknem sem nikdo vlézt nemohl. Do patnáctého patra.

Opatrně strčil do pootevřených dveří hlavu a nahlédl do místnosti.

To, co spatřil, ho šokovalo.

S Lindou tu seděl jakýsi hologram - muž. I když byl, stejně jako Linda, opravdu dokonale projektovaný, pořád se dalo poznat, že to není skutečná lidská bytost.

Jak seděli, vypadali jako postavy z přízračného světa. Vlastně to přízraky byly. Drželi se přitom za ruce, ovšem ten dotyk nebyl skutečný, spíš jen vizuální. Jejich dlaně se prolínaly, jakoby byly ze slunečního paprsku.

První si Davida všimla Linda.

Polekaně se zvedla z křesla. Pak pohlédla na svého společníka, znovu na Davida a nakonec zvedla ruku v omluvném gestu.

„Promiň, Davide... nevěděla jsem, že přijdeš tak brzy.“

Být opravdovou ženou, stal by se ted' z něho výstavní paroháč. Ale ona přece byla jen prelud, shluk paprsků propojených signálem, stejně tak ten její společník. Jak by na ně mohl žárlit.

„Kdo to je? Co to znamená?“ snažil se zachovat klid.

Věděl, že hologramy nemůžou nikomu ublížit, nikoho napadnout, ale přesto pořád instinktivně svíral ruce v pěst.

„To je Terry... patří té ženě vedle.“

Terry se konečně postavil a omluvně přikývl.

„Moc se vám omlouvám, pane. Jen jsme si chtěli trochu popovídat... když jsme pořád celé dny sami.“

Byl opravdu intelektuálního vzezření. Vypadal tak trochu jako nějaký rozervaný básník z minulých staletí.

„Počkat... ale jak je tohle možné? Jak se sem mohl dostat?“

Otázky směřoval David výhradně na Lindu. Tu znal a od ní chtěl slyšet vysvětlení. Proč ho takhle podvedla.

„To vám řeknu, pane,“ odpověděl místo ní Terry. „Kamery v obou bytech se nějak propojil... signál mi umožňuje pohybovat se i mimo zdi našeho bytu... ale už jdu, pane, nezlujte se.“

Udělal pár kroků ke zdi, za níž ležel byt jeho podnikavé majitelky. Lehce se o stěnu opřel, jakoby se chtěl protlačit skrz a pak se začal rozplývat. Vzápětí ho ta zed' spolkla.

Linda sklopila provinile hlavu.

„Já vím... tohle se asi nemá. To není správné. Já patřím jen tobě a on jen té ženě vedle. Jen jsme si spolu povídali.“

„Pořád tomu nemůžu uvěřit,“ kroutil hlavou.

„Už se nezlob, prosím. Nechci tě vidět smutného. Tak jaký jsi měl dnes den? Chceš, abych ti zase něco vyprávěla? Nebo mám raději mlčet?“

Byl pořád v šoku. Tohle se jen tak přejít nedalo.

„Chodil sem často?“ zeptal se.

Neměla v programu lhaní.

„Posledních pár dnů. Vždycky, když jsme byli doma sami.“

„Když jste byli doma sami... kdybys byla opravdová žena a ne hologram... víš, co by to znamenalo?“

Přikývla.

„Vím. Nevěru. Zradu ženy vůči svému muži. Ale já... já jsem si chtěla jen povídat. Nebýt tady sama.“

Ten den už neměl na nic náladu. Představa, že mu za jeho nepřítomnosti šmejdí po bytě cizí hologram...

Přemýšlel, jestli si nemá stěžovat u společnosti, která mu ženu – hologram pronajala.

Ale pak se rozhodl jinak.

Když mu otevřela, pozdravil a zeptal se, jestli si spolu můžou o něčem důležitém promluvit.

„No... pojd'te dál, Davide,“ řekla trochu zaskočeně. „Ale za chvíli musím zase odejít, jen jsem se vrátila domů pro nějaké pracovní podklady.“

Jakoby mu tím dala najevo, že ta její minulá nabídka, aby se někdy stavěl na kávu, není zrovna dnes aktuální.

„Dlouho vás nezdržím,“ omlouval se, když ho uvedla chodbou do pokoje. „Chci se jen zeptat... před půlhodinou jste byla doma taky?“

„To ne. Vrátila jsem se před chvílí, něco jsem si tu totiž zapoměla. Proč?“

„To vám hned vysvětlím. Můžu ale nejdřív vidět toho vašeho... ten váš hologram?“

„Terryho?“

„Jo. Terryho.“

Tak ho přivolala.

Objevil se ve dveřích vedoucích do kuchyně. Slušně pozdravil a pak se majitelky zeptal, co si přeje.

„My dva jsme se před chvílí viděli, je to tak?“ zeptal se ho David rovnou.

Terry váhavě přikývl.

„Ano, pane.“

„U mne v bytě. V mém obývacím pokoji.“

Terry znovu přikývl.

„Cože?“ nechápala sousedka.

„Byl u mne v bytě,“ řekl David. „Vrátil jsem se dnes domů dřív a přistihl jeho a mojí Lindu... můj hologram... jak si tam spolu povídají. Prý je to možné díky propojenému signálu snímacích kamer ve vašem a v mém bytě... zkrátka tenhle hologram dokáže procházet zdí. A můj asi taky.“

Ta zpráva ji nejprve udivila, ale pak se to obrátilo v hněv.

„Terry ... je to pravda?“

Muž - hologram znovu přikývl.

Ani on nedokázal ve svém programu lhát.

„Omlouvám se. Jen jsem si chodil povídat s Lindou, když jsem byl sám doma. A když byla sama i ona,“ svěřil se bezelstně.

„Když byla sama,“ nadechla se zlostně. „Chceš snad říct, že chodíš do vedlejšího bytu už delší dobu?“

„Několik dnů,“ přikývl.

Její hněv se stupňoval. Zhluboka se nadechla, pak sáhla pro mobil, jakoby chtěla někam volat, zase ho však položila a už klidněji řekla: „Terry, řekni... byla někdy Linda... byl někdy ten hologram tady od souseda i v mém bytě?“

„Jen jednou... podruhé už nikdy. Je to moc ošklivé?“ zeptal se zkroušeně.

„Tak za tohle budu tu společnost žalovat. Takové neslýchané porušení soukromí. O tom se ale spolu bavit nebudeme,“ uzavřela rozhovor s hologramem. „To si vyřídím jinde.“

Pak už mluvila jen se svým sousedem.

„Víte, Davide... tohle mne vážně nenapadlo. Že by se hologramy mohly takhle přemísťovat z bytu do bytu. Pro nás, jako pro jejich majitele, je to ale strašně nebezpečné... ta ztráta soukromí... to by se dalo zneužít, chápete? Už z principu je něco takového nemyslitelné. Hned zítra nechám Terryho zrušit. A neobjednám si nový hologram, dokud nebudu mít stoprocentní záruku ochrany soukromí.“

Když to ze sebe všechno vychrlila, znovu sáhla pro mobil.

„Teď jim teda zavolám. A vy dosvědčíte, co se stalo. Můžeme je zažalovat společně.“

Ten její razantní postup ho přece jen zaskočil.

Tušil, že se bude asi zlobit, ale ne, že to pojme tak radikálně.

„A vy... vy tu svojí Lindu nechte zrušit taky,“ dodala, ještě než zvolila číslo na mobilu. „Když si představím, že jsem jí tu měla v bytě... že si to tady všechno obhlížela... tohle se přece stávat nesmí. Dobře, že jste na to takhle přišel.“

„Prosím... to všechno je moje vina,“ ozval se smutně hologram Terry.

„Netrestejte Lindu.“

„Ty mlč,“ uzemnila ho žena. „Tohle se tě už netýká.“

Pak přiložila mobil k ústům.

„Tady společnost *Přítel* pro půjčování hologramů,“ ozvalo se z druhé strany.
„Čím vám můžeme posloužit?“

Druhý den bylo úředně rozhodnuto.

Nejprve se jim dostalo omluvy od společnosti a pak obdrželi rozhodnutí, že následující den odpoledne technik odpojí kamery a celý případ bude náležitě vyšetřen. Technologie pak dozná změny, která další takové pochybení nedovolí. Oba hologramy – Terry i Linda – budou nenávratně zrušeny. Už proto, že podle zákona nesmí žádný hologram proniknout do cizího bytu. Což se teď stalo poprvé – a jak společnost ujistila, tak i naposledy.

David seděl v křesle a přemýšlel, jestli neudělal chybu. Možná se nad to měl povznést. Nespouštět hned povyk. Ale už se stalo. Už bylo pozdě chtít to vrátit.

Teď spolu byli naposledy.

Přemýšlel, jestli si Linda ve svém programu uvědomuje likvidační výkon, který ji zbaví její existence. Pokud si to však plně neuvědomovala ona, uvědomoval si to on.

A bylo mu to teď líto.

Jakoby ztrácel skutečnou ženu, kterou měl rád. Zvykl si už na její přítomnost, její laskavost a starostlivost, na její konejšivý hlas...

„Jsi dnes nějaký smutný, Davide,“ řekla tiše a naznačila rukou pohyb, jakoby ho hladila.

Necítil sice žádný dotek a ani nemohl – ale přesto jakoby z její dlaně vnímal lehké šimrání paprsků a elektrických výbojů, které utvářely její tělo.

„Víš, Lindo... zítra odpoledne se spolu rozloučíme. Už se nebudeme vídat.“

„Já vím. Přijde ten člověk a vypne mě. Je mi to moc líto. Líbilo se mi být tady s tebou. Moc se mi to líbilo.“

„Mně taky.“

Cítil se opravdu mizerně. Jakoby on zradil ji a ne naopak.

„Davide... bude se ti po mne stýskat?“

„Bude,“ řekl bez přemýšlení. „Jsem hlupák... že jsem to tak pokazil. Odpuť mi to.“

„Tak už se tím netrap. Nechci tě vidět takhle smutného.“

„Lindo... dnes mi ale musíš dovyprávět ten příběh,“ vzpomněl si. Chtěl pořád slyšet její uklidňující hlas.

„Dovyprávím,“ usmála se. „Tak ti lidé žili na ostrově už celý rok. Měli tam zahrádky a v nich se učili pěstovat různé plodiny, jejichž semínka posbírali v okolí. Taky se naučili lovit ryby. Večer pak sedávali kolem ohně, pod hvězdami, vyprávěli si a bylo jim najednou dobře. A pak... další den... stáli na skále a vtom spatřili v dálce proplovat loď. První loď, která tudy po té dlouhé době plula. Ale neudělali to.“

Odmlčela se.

„Co? Co neudělali.“

„Nezapálili signální oheň. Nemávali rukama a nekřičeli. Nechali tu loď odplout. Protože na tom ostrově už chtěli zůstat. Navždy.“

Dopoledne mu do práce zavolali policisté.

Dům, v němž bydlí, prý ráno navštívili zloději a podařilo se jim vykrást jeho byt. Tak aby se urychleně dostavil domů a pomohl vyčíslit škody.

Omluvil se u šéfa, skočil do auta a za pár minut byl doma.

Byt byl vzhůru nohama. Dalo mu práci postupně zjistit a nahlásit, co všechno se mu ztratilo. Naštěstí měl pro podobný případ pojištění – i když nezajišťovalo plnění v plné výši nahlášených škod. Ale mohl dostat alespoň něco.

Krátce po odchodu policistů se tu objevil technik ze společnosti pronájmu hologramů.

„Vy? Na vás jsem úplně zapomněl,“ zabručel David. Seděl na židli a tvářil se unaveně.

„Co se to tady stalo?“ rozhlížel se technik.

„Vykradli mě. Mizerové. Gauneři zatracený. Jestli ale chcete... můžete mi pomoci s úklidem.“

„S úklidem? Já? To si děláte srandu, že jo,“ ohradil se technik. „Já si jdu jen pro kamery.“

„Jo. Pro kamery. Tak to jste měl asi přijít o něco dřív. Stačilo by tak půl hodinky před těmi gaunery... oni odtud totiž odnesli skoro všechno.“

V tom novém bytě, na druhém konci města, si dal na dveře bezpečnější zámky.

Odstěhoval se, aniž by se rozloučil se svou atraktivní, podnikavou sousedkou. To kafe si už u ní nikdy nedal a ani po tom netoužil.

Nový byt měl zatím zařízený jen skromně. Byl totiž menší než ten předešlý, ale to ho nijak netrápilo.

Odemkl dveře, zamčené na deset západů a vešel dovnitř.

Měl za sebou další, náročný pracovní den.

Sotva za sebou zamkl, ozval se v chodbě sametový hlas.

„Davide... to jsem moc ráda, že už jsi doma.“

Usmál se.

Teď už nebyl tak nervózní. Věřil, že to vyšlo přesně podle jeho představ. Ta finta, kterou vymyslel. S tou loupeží.

„Taky jsem rád, že už jsme zase spolu, Lindo,“ vydechl.

Udělal si kafe, sedl si do křesla a Lindu měl vedle sebe.

„Tak jaký jsi měl den, Davide?“

Její hlas ho pohladil po duši.

„Mám ti zase vyprávět nějaký příběh?“ zeptala se.

Čekala je třetí noc v jejich novém bytě.